

בעזוהשי"ת

קִרְבָּה אֶל
נַפְשֵׁי גְאֻרָה

◆ פרשת ויקרא - זכור תשפ"ד ◆ גליון ל"ט ◆

◆ קידוש לפרשת זכור ושתיית פורים ◆

◆ לא לברוח - להאיר באן ◆

להארות והערות:

ר' יחיאל יהושע פרישמן: 052-766-2543

לקבלת החוברת בדוא"ל: a7662543@gmail.com

עריכה לשונית:

ר' פנחס גרינבאום: 052-7694649

עיצוב ועימוד:

גפנים - 052-7648003 cmg9090@gmail.com

מאמר הכנה לקידוש

מבאר אך כל יהודי שותף ממש להקב"ה במעשה בראשית

קידוש של פורים

קיצור המעשה משבוע שעבר:

הצדיק אומר לר' זלמן שמתאונן על חוסר הצלחה בעסקיו, כי שורה עליו עין הרע, ומבאר לו באריכות כי עין הרע זו היא ממנו עצמו, באשר הוא מסתכל על עצמו בצורה לא נכונה, כי אינו מבין את חשיבותו כיהודי. כן מבאר לו את ענין הקידוש שמעיד כל יהודי באשר הוא על מציאות הבורא. הרבי מזמין את ר' זלמן לשבות במחיצתו, ולבסוף מגיע לשמוע ממנו קידוש, בהטעימו כי בשבת הפסקה הוא חפץ לשמוע קידוש דווקא מיהודי שלא רואה בעצמו שום מעלה מלבד היותו יהודי.

חלפו עברו כמה ימים משבת קודש ור' זלמן פוגש את ר' פסח. "אל תשאל ר' פסח! זכיתי לשבת כל כך מרוממת! זכיתי לשהות אצל ערליכע יוד אחד, והוא האיר בי את קדושת השבת עד שטעמתי בה טעם שלא טעמתי מעודי! בכלל, מאז שזכיתי להכיר אותו, השתנו כל חיי למעליותא. הודו לה' כי טוב!"

ר' פסח: "אכן זלמן, אנחנו כבר ביום שלישי ועדיין רואים עליך רוממות מיוחדת. שמא תספר לי מי הוא זה אותו צדיק שהאיר לך כל כך?"

זלמן: "אל תשאל, זהו צדיק נסתר..." לא, לא צדיק נסתר מסיפורי הילדים, עם כובע מרופט ובגדים קרועים... זהו יהודי שנראה כאחד האדם, יהודי חשוב מן השורה, תוכל אפילו לפגוש אותו עורך קנייה במכולת השכונתית. כלפי חוץ נראה שהוא חי חיים פשוטים, אבל בפועל, כל החיים שלו הם מקשה אחת של עבודת ה'!"

ר' פסח: אולי תואיל לספר לי מה באמת היה שם עמו במחיצתו?"

זלמן: "קשה לי להסביר מה בדיוק עבר עלי שם, הוא פשוט נתן לי להבין כפשוטו ממש מאי שבת, וכמה חשובה השבת שלי אצל הקב"ה. אומר לך את האמת, ממש לא האמנתי שיתכן כדבר הזה בדורנו, שיהודי פשוט כמוני יחוש כך את קדושת השבת."

ר' פסח: "לאט לך ידידי ר' זלמן! נכון, אנחנו כבר עומדים ביום שלישי, גם נכון שהצלחת להחזיק מעמד עם ההתעוררות הזו עד עכשיו. יפה מאוד. אבל, צר לי לאכזב אותך. אתה עדיין צעיר, אז אספר לך שכאשר הייתי בגילך היו גם לי שבתות שכאלו, הייתי נראה אז בדיוק כמוך עכשיו... אבל דע לך ר' זלמן יקירי, דברים אלו טובים לבחורים או לאברכים צעירים ממש. זה לא דברים אמתיים, זה לא מחזיק מעמד. אומר לך את זה במילים אחרות וברורות: זה דמיונות... חכה ותראה..."

ר' פסח סיים את נאומו הקצר, ועזב את המקום כשהוא מותיר את ר' זלמן מסומר אל מקומו בתדהמה.

"איך יתכן שאני שומע דיבורים שכאלו מר' פסח האברך החשוב והנכבד? ר' פסח שמוסר אפילו שיעור בספרי חסידות מדי ליל שישי! כך, במחי יד הוא מבטל את כל ההתעוררות שלי?!"

תמיהה לחוד, ומציאות לחוד... למחרת עם שחר, נוכח זלמן לצערו לדעת שר' פסח אכן ידע על מה הוא מדבר... מכל ההתלהבות והאור הגדול לא נותר כל זכר...

זלמן חש כילד קטן שנלקח ממנו צעצוע נחשק... "היכן האמת?" שאל את עצמו. "איך יתכן שמחד גיסא מאז החלתי לפקוד את מעונו של הצדיק השתנתו כל הי וכל עבודתי את ה' התעלתה עשרת מונים. גם עסקיי החלו מאז לפרוח ולזרוח. אבל מצד שני נראה שר' פסח מדבר גם הוא דיבורים של טעם. היכן היא אפוא האמת?!?"

כך מצא את עצמו כשהוא מתדפק שוב על דלתו של הצדיק.

הרבי פתח לו את הדלת בשמחה בלתי מוסתרת. "בדיוק חשבתי עליך היום, והנה ברוך ה' הופעת בצל קורת! השבוע רציתי להזמין אותך לבוא אלי לשבת בגפך, בלי המשפחה. האם זה נראה לך אפשרי? אני מבין שזה יהיה קצת קשה אחרי שבשבוע שעבר כבר הייתם כאן כולכם, אבל אני בטוח שלא תתחרט?"

עיניו של זלמן אורו בשמחה רבה, אין ספק שבני ביתו יסכימו לכך בשמחה, אבל הוא עצמו מבולבל כל כך.

הצדיק כאילו קורא את מחשבותיו ואומר: "תבוא לשבת ובעזרת ה' נדבר על הכל".

בבית כמובן נתנו מיד את האישור לנסיעה, לאחר שנוכחו לראות עין בעין את השינוי העצום שחל בו בזמן מאז התקרב לצדיק, וזלמן נסע לבדו לשבת אצל הרבי.

עם הגיעו רצה לפתוח את לבו בפני הרבי, לספר לו על הקושי הגדול שאופף אותו,

אחרי שכבר זכה לטעום טעם של אמונה תמימה ואמתית, ולהבין עד כמה ה' יתברך נהנה ממעשיו הפשוטים ביותר, ובפרט מתורתו ותפילתו. והנה נלקחו ממנו כל ההשגות וכל ההבנות. הצדיק אכן קירב אותו ונתן לו הרגשה טובה ונעימה, אבל הוא לא היה פנוי לשיחה, בהיותו טרוד בהכנותיו הקדושות לקראת שבת זכור הממששת ובאה.

את תפילת ליל שבת ערך הצדיק בשלהבת אש קודש, ואף נותר לעמוד על מקומו זמן רב אחרי תום התפילה. אחרי התפילה התלווה אליו זלמן לביתו נאוה קודש.

והנה אתא ובא הרגע הגדול והקדוש של הקידוש. זלמן מתכוון בדחילו ורחימו לזכיה הגדולה, הנה הוא הולך לשמוע קידוש מהרבי בעצמו, מה שבשבוע שעבר הוא לא זכה אליו.

בטרם הרים הצדיק את הגביע, פנה לפתע אל זלמן ואמר: הידעת זלמן יקירי, לא ראי קידוש של שבוע אחד, כראי קידוש של שבוע אחר. בכל שבוע מעידים אנו על הבריאה של השבוע שחלף, ועליה אנו מכריזים כי אותה ברא ויצר ה' יתברך. יש ועבר עלינו שבוע נעלה ומרומם, ויש שעבר שבוע קשה מלא בניסיונות וירידות. בשבת קודש עומדים אנו ומעידים אנו כי את השבוע הזה, כפי שהוא היה נראה, ברא ה' יתברך!

“והנה אתא ובא הרגע הגדול והקדוש של הקידוש. זלמן מתכוון בדחילו ורחימו לזכיה הגדולה, הנה הוא הולך לשמוע קידוש מהרבי בעצמו, מה שבשבוע שעבר הוא לא זכה אליו...”

עוד תדע כי ישנה דרך מעולה למצוא ולהבין את מה שעבר עליך במשך השבוע, והיא לימוד פרשת השבוע שנים מקרא ואחד תרגום. זוהי אחת מההכנות החשובות והיסודיות לשבת קדשנו,

ואם תתעמק ותתבונן, תוכל למצוא בפרשה של כל שבוע, את מה שעבר עליך בשבוע החולף. או אז תוכל לגשת לקידוש ולהעיד בקול צלול על אותו שבוע, על שלל מצביו ותהפוכותיו, כי ה' יתברך הוא זה שבראו והחייהו!

ובכן, השבוע הרי נזכה לקרוא פרשת זכור, האם תדע מה משמעותה של פרשה זו? זלמן: “בודאי! התורה מצווה עלינו למחות את שמו של עמלק ולא להותיר לו זכר!”.

הצדיק: ומה עניינו של עמלק? מה הוא רוצה מאתנו?

זלמן: בדיוק על זה רציתי לדבר עם הרבי! עמלק הוא זה שמנסה להכניס בנו כפירה וקריירת. הוא מפתה אותנו להתעצל בעבודת ה' ולא לעשות מה שצריך! הנה עכשיו אני מרגיש כיצד הוא משתלט לי על כל חיי. הרי רק בשבוע שעבר הייתי כאן וכבר הייתי בטוח שהשתניתי לגמרי. והנה רק עברו להם כמה ימים, ולא נודע כי באו אל קרבנה! כבר כמה ימים שאני מסתובב אחוז תסכול ואכזבה! עד שכבר זכיתי לקצת אור, והנה הכל נעלם, ואני אנה אני בא? זהו עמלק!!!

אולי בפורים אצליח לפעול לעצמי ישועה, אולי הרבי יוכל להתפלל עלי...

הרבי: אבן הרגשתי את מצוקתך הקשה, בדיוק לכן קראתי לך לשבת. אך ראשית כל עלי להקדים ולומר לך כי יש לך טעות גדולה בזהותו של עמלק...

היודע אתה מה שמובא מהאר"י הקדוש מדוע מצווים אנו לשתות יין בפורים? האר"י מגלה לנו שעל ידי האור הגדול שיוֹרד בפורים יכולים לפעול שלמחות לגמרי את זכרו של עמלק!

זלמן - בזעקה גדולה ונוקבת: "שיעלם וימחק כבר העמלק הזה! כבר אין לי כח אליו!!!"

הרבי: זאת מגלה לנו האר"י הקדוש, כי בפורים צריך לשתות כל כך עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, כדי שמתוך שכרותו יטעה לומר 'ברוך המן' ובכך ימשיך לו מעט חיות מצד הקדושה.

זלמן: אבל למה?!! רבונו של עולם! למה לתת לו חיות?!! למה?!!

הרבי: ומה אכפת לך אם עמלק קיים או לא?

זלמן: מה הכוונה? בוודאי שאכפת לי! הוא הרי מוריד אותי לגמרי מעבודת ה'!!!

הרבי: טעות בידך זלמן היקר. עמלק עוזר לך...

הבט נא וראה, בפסח הרי אנו שמחים עד מאוד, הרי יצאנו ממצרים ממ"ט שערי טומאה. אבל, השמחה ביציאת מצרים עדיין אינה מושלמת. יציאת מצרים נעשתה בחפזון רב, כמבואר בספה"ק שלא יכלו להתמהמה, כי אם היו מתעכבים עוד מעט, היו נופלים לשער הנ' בטומאה חלילה. לכן הוצרכו לברוח במהירות, למרות שעדיין לא גמרו לתקן ולברר את כל מה שהיה צריך לתקן.

כאשר יתרו שמע על יציאת מצרים, זה גרידא עדיין לא גרם לו לבוא, עד ששמע גם על מלחמת עמלק. רק אז הגיע ואמר 'עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלהים'. ולמה? והרי במלחמת עמלק לא היו ניסים כביציאת מצרים, אדרבה עמלק פגע מאוד בעם ישראל, הוא זרק מילות כלפי מעלה, ואף חטף שפחה אחת מישראל. מה גרם אפוא ליתרו להתרגש כל כך ממלחמת עמלק.

אכן הענין הוא שיתרו כבר הכיר וראה את כל סוגי העבודה זרה ואת כל סוגי הכישוף שקיימים בעולם. כאשר הוא שמע על יציאת מצרים ועל הניסים הגדולים שהיו במצרים ועל הים, אמר לעצמו: "אני הרי כבר מכיר את כל סוגי הכשפים למיניהם, אכן כאן מדובר במושגים הרבה יותר גדולים, אבל מאותה משפחה... כעת עם ישראל עדיין אחוזים בהתלהבות גדולה, הם מדברים על כך שהם העם הנבחר ועל כך שהקבה בחר בהם ואוהב אותם. הבה נפגוש אותם בעוד חודש, הבה נראה מה ישאר אז מכל הדיבורים הגדולים והנשגבים הללו...

עבר כחודש, עמלק הגיע מארץ מרחקים, ואכן הצליח לקרר את האמבטיה הרוחת, אבל... מה עשו עם ישראל במצב הזה? הם לא נפלו ולא התבלבלו ממנו, הם יצאו לקרב קשה ונלחמו בעוז רוח על אמונתם הקדושה. הם אכן התקררו מעט, אבל הם בשום אופן לא נתנו לקרירות הזו להשפיע עליהם!

בעיצומם של דיבורים חוצבי להבות אלו, נשא לפתע הצדיק את עיניו והביט אל תוך עיניו של זלמן ואמר:

שמע נא זלמן, עליך להבין שלפעמים קורה שה' יתברך שולח לאדם אנשים, אפילו חשובים... כדי לנסות לבלבל אותו ולהניא אותו מדרכו הקדושה! באותם זמנים חשוב מאוד להזהר ולא להתבלבל מהם, אלא לשמוע לקולם של משה רבנו ושל מרדכי הצדיק אשר קוראים בקול רעש אדיר וחזק: 'שמע ישראל!!!' שמע נא יהודי, הקב"ה אשר הוא אלוקנו, הקב"ה הזה הוא אחד!!!!!!

ה' אלוקנו, האלוקים שלנו, שלך, שלי! מציאות זו אינה יכולה להשתנות לעולם! גם אם אתה מרגיש מדי פעם כבדות וקטנות הדעת, האמת האמתית אינה משתנית! וזו עיקר עבודתנו בקידוש, להעיד שהקב"ה ברא הכל, והוא חפץ בנו!

מעתה תבין שדווקא עמלק אשר בא לקרר ולרחק, דווקא על ידו היא הדרך להגיע לשלימות. כאשר עמלק מופיע, אוזר היהודי עוז כנגדו ויוצא להילחם! לא כמו שהיה במצרים אשר אז פחדו להשאר במצרים אפילו רגע אחד נוסף מחמת חלישות כוחם

באותה העת. לעומת זאת עמלק ימ"ש אשר הוא שער הנ' בעצמו, הוא מכריח את היהודי להתעצם ולהגיע להכרה המוחלטת שה' אחד ושמו אחד. וכשם שה' אחד, כך גם אנחנו עמו, גוי אחד בארץ!!!

זלמן: אולי אפשר להסביר על פי הדברים האלו את מאמרו של הרה"ק ר' מרדכי מנאדבורנא זיע"א עה"כ 'ושמעו הולך בכל המדינות'. שקולו של מרדכי בקריאת שמע הלך בכל העולם. שמא זו כוונת קדשו, שכאשר מרדכי הצדיק האיר בעם ישראל את מציאות ה' ואת חשיבותו של יהודי.

הרבי: צדיק נשגב זה הרי כל דיבוריו ומעשיו היו על פי יחודים עליונים, כך שאין לדעת למה רמזו מיליו, אבל אכן מסתבר שגם דברים אלו נכללים בדברי קדשו.

זהו אפוא הקידוש של שבת זכור, מסיים הצדיק את דבריו. וזהו גם עניינה של השתיה ביום הפורים. זהו יום שלם של קידוש! כל כוס וכוס ששותים, הרי היא עדות של 'שמע ישראל' כמו בקידוש!

זלמן: בכל זאת עדיין לא נחה דעתי, למה אנחנו צריכים לתת מקום לעמלק, ועוד לברך אותו?

הרבי: כך עובדים הדברים בגלות. כל עוד לא גמרנו לתקן ולברר הכל, אנו מוכרחים שעמלק יבוא וילחם ויקרר, וכאשר אנחנו נעמדים לנגדו ונלחמים, בזה אנחנו מגיעים לשלימות שלנו.

ובכן זלמן היקר, הנה ברכתי נתונה לך שתזכה לפורים שמח ומרומם כאשר עם לבבך הזך, אבל... כבר עכשיו אני מודיע לך שתתכונן שגם אחרי פורים עתיד עמלק לשוב וללחום בך, ויתכן שאפילו ביום הפורים עצמו הוא יתייצב לנגדך.... אבל אתה לא תתרגש ממנו! תעמוד בתוקף! תילחם! ותשמח כשתדע שאם הוא מגיע, הרי זה סימן שאכן יש לו מה להפסיד אצלך!!!

לא לברוח - להאיר כאן!

המשך משבוע שעבר:

ומתחזק לקבל את דברי אביו שבאמת שומר אמונים אליו אפילו שאינו מבין זאת אבל הרי על כך גופא כתב לו אביו, מיד הוא אורז חפציו וחוזר לבית אביו, ובבושה נוראה רואה פני אביו ומתחיל להתנצל, אומר לו המלך לא קרה כלום הכל בסדר, אומר הבן אילו ידעת אבי היקר מה עשיתי בימי האפלים... אומר לו המלך מה אתה מדבר, והרי אתה הוא זה שהצלת את כל המלוכה רק בזכותך אני היום מלך, אני הרי שלחתוך על דעת כן שתפול שם אני בעצמי הלבשתוך בבגדי מרגל, אבל האם יש כעת משמעות כל שהיא למעידות והכשלונות מול הריוח שחוללת, הרי בפועל אתה הוא זה שהותרת את הכתר על ראשי.

וככל הדברים והמשל הזה נוכל לראות גם בנמשל, השי"ת ברא ברצונו את העולם הזה באופן שמסתיר את מלכותו, העולם מלא בקליפות האומרים 'לי יאורי ואני עשיתיני' ומורדים במלכותו, והפץ שיהיה מי שמגלה אותו, ובתחילה שלח לכאן מלאכים ותיקף שירדו לעולם הם נפלו ממדרגתן ונתפסו –כביכול– כידוע (סוף פרשת בראשית), עד

והנה בעודו שקוע במחשבות על מצבו ועל עתידו, רגע לפני שהוא לגמרי מתנתק מאביו, יושב הוא ומשתעשע בחותמת – טבעת, אחד מהחפצים ששלח עמו המלך למזכרת מוצאו, לפתע צץ נגד עיניו אגרת הטמונה בתוך הטבעת שכתב לו אביו בתחילת דרכו לשם, ובמכתב פונה אליו אביו המלך באהבה גלויה ובתוך הדברים מתרגש הבן לקרוא: מה גודל כאבי על שהוכרחתי לשולחך אל תחום המורדים, ממש לתוך "גוב האריות" וידע אני לאיזה קשיים שלחתוך, ומתאר לעצמי אלו נסיונות קשים הנך מתמודד, הכל גלוי לפני, גם זה יודע אני שאינך מלאך ולא תוכל לעמוד בכל הפיתויים, ולמרות כן שלחתוך, ואיני כועס עליך, ותמיד אני מחכה לך ודלת ביתי פתוחה לקבל אותך בכל מצב איך שרק תראה, קבל נא את אמוני כך תמיד גם אם קשה לך להאמין, ועוד כהנה וכהנה דברי נוחם חיזוק, ובקשה אחת אל נא תתנתק ממני.

הבן קורא דברים אלו ודמעות זולגות עיניו מאהבת אביו, וכמה מבין באמת לנפשו,

בני היחיד שנבחרת להיות לעם שלי ונשלחת לתוך החומר אפילו למצרים שלחתיך וגם משם הוצאתיך ומה שאתה הוא וכואב על כשלונותיך, 'על מנת כן שלחתיך' ידעתי שזה הוא סדר העולם וכאשר הנני רואה שליבך עימי והנך מתחרט על כך איני מקפיד עליך כלל, אדרבא דייקא במצבך הירוד ותוך כדי נסיונותיך אמרת ברכה 'שהכל נהיה בדברו', גילית אותי במקום החושך והמלכת אותי, רק בזכותך אני מלך.

המשך בני חטוף ואכול כיבולתיך, ושמה בכל דבר שהנך מזכיר את שמי, גם מה שנראה בעיניך פגוע ביותר, בעיני הוא גדול מאד, ואל תיבהל כלל מזה שהנך נמשך אחר החומר של עולם הזה, וגם אם יש נפילות, הרי זה לא ברצונך למרוד רק כי קשה מאד לעמוד בהסתר כזה ולא למעוד ובכל זאת לכך ועל מנת כן שלחתיך, ותמד אני נותן כך אמון וממשיך לבחור כך כי רק אתה היהודי מתאים לכך.

לא לברוח – להאיר כאן

יש והאדם נמצא במצב קשה והוא מחפש לברוח ממנו, מחכה לרגע שיעבירוהו ה' למצב אחר שנראה טוב יותר, אכן זו חובת היהודי להתפלל אך יש מדרגה של תפילה בה האדם גם מראה שהוא מאמין שה' הביאו לכך ויש למצב זה סיבה בדייקא והיא כדי לגלות את ה' גם במקום זה,

שמצא השי"ת את היחיד הנאמן שנבחר כמתאים וראוי למשימה זו הוא היהודי בן המלך שנשלח לעולם החומרי נוה התלאות בתוך הנסיונות ושליחותו ותפקידו הוא לא רק לברוח ולהיות פרוש מהנשמות שאז הוא לא יוכל לשכנע את האויב [ובזה להעלות את הניצוצות הקדושים שנפלו], אלא אדרבא להתעסק בעניני העולם, ובה הוא כאילו עושה כמעשה המורדים שלוקחים את העולם להנאתם, וגם סומכים על השתדלותם שהיא מקור הצלחתם, גם היהודי מוכרח לעסוק בכל ענינים הללו ותפקידו להוציא מהם את השקר והמכסה שמעלים את אמתות השי"ת, שמלכותו בכל משלה אפילו בתוך הקליפות,

ואע"פ שזה סיכון גבוה מאד שלא יפול שם וימשך אחר דעות העולם הנשמי, ואכן אין צדיק בארץ אשר לא יחטא ונבשל האדם לא מעט, עולה ויורד נופל [ולפעמים אף מדבר הלילה בחסר כבוד על מצוות ה'] ומתחזק ושוב נופל וככל דברי המשל הנ"ל, ומגיע מצב שכמעט ונשבר לבו וכמעט מתיאש לגמרי וכי יש לה' עדיין חפץ בי?

והנה הוא מוצא על עצמו אחד משעשועי המלך הלא הוא התפילין הקדושות שנתנם לנו ה'שיהיה לקשר סימן וזכרון שאנו עבדיו, והוא מתבונן וחושב על מה שכתוב בפרשיות קדש והיה כי יביאך את זכור את היום הזה אשר יצאת ממצרים וכו' הוא רואה מה שכתב לנו אבינו שבשמים, אל תיפול בדעתך, כי אתה

וכן היה דרכו הקדושה, כידוע מהעובדא שאמר, שאינו יודע איך לקיים המשנה חייב אדם לברך על הרעה מעין הטובה והיינו בשמחה, כי מעולם לא היה לו רע,

גם בעת שהיה רעב היה מודה לה' על ה'תאבון' ואז הגיעה הסעודה, וכידוע המעשה שגם כאשר היהודי הקבוע החליט לא להביא, הגיע הסעודה בדיוק ברגע המתאים, הוא ידע שמצב זה הוא מלכתחילה, וממילא מצא בו הדבר הטוב שישנו אז כי הרי ה' הביאו מצב זה כדי שיכיר אותו שם, ולא כדי שיחפש לברוח לאכול ולשבוע, לא, גם ברגע זה יש תכלית ומטרה מכוונת, ממילא גם זה ודאי חסד ה'.

ועל כך יבואו כמה מעשיות נפלאות עם הרה"ק הרבי ר' זושא מאניפולי זי"ע שנקלע למצבים קשים והחזיק במידה זו להכניס שם את ה' וכמו כאשר פעם בהיותו בבית המאסר ורצה הסוהר לצערו אזי הכניס לשם עביט של שופכים כדי למנעו מלעסוק בדברי קדושה, ואז החל הרבי ר' זושא לרקוד משמחה שזוכה כעת לקיים הרצון ה' שאסר ללמוד ולהתפלל, ומרוב התבוננותו בזכיה לקיים הלכה 'נדירה' זו, החל לרקוד בשמחה, והמשך המעשה ידוע שהסוהר ראה ששמח עם ה'מתנה' הביא אזי סילק העביט תיכף ומיד.

והיינו כיון שגילה את ה' במצב הקשה הוא ממתיק את הכל לחסדים מגולים ופשוטים, כי כבר אין יותר צורך ב'תיקון' זה, שכבר מילא שליחותו וסיבתו שהיא: שיכיר היהודי ויגלה את ה' גם שם.

